

ת"פ 19238/05/18 - מדינת ישראל נגד אלי לביא

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

בפני כב' סגן הנשיאה, השופט אליהו ביתן

01 באפריל 2019

ת"פ 19238-05-18 מדינת ישראל נ' לביא

בעניין:

המאשימה: מדינת ישראל

נגד

הנאשם: אלי לביא

גזר דין

כללי

1. בטרם שמיעת הראיות, הגיעו הצדדים להסדר טיעון במסגרתו הודה הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן שהוגש נגדו, שאלה עיקריהן -

אישום ראשון

בין הנאשם ובין אביב רחמילוב (להלן: "אביב") וש.א - קטין יליד 00.00.2000 (להלן: "הקטין") קיימת היכרות מוקדמת, ובין הנאשם לאביב יש גם קשר משפחתי. עובר ליום 28.03.18, קשרו הנאשם, אביב והקטין קשר לשדוד את סניף הדואר ברחוב נחום שריג 6 בבאר-שבע (להלן: "הקשר" ו"סניף הדואר"). השלושה הצטיידו ברכב אותו שכר הנאשם, באקדח צעצוע הנחזה להיות אקדח אמיתי, בחפץ חד ובבגדים וכיסויי פנים. לאחר מכן הם הסוו את סימן הזיהוי של הרכב השכור ונסעו בו לסניף הדואר. הם המתינו לפתיחת סניף הדואר וכשהוא נפתח, אביב והקטין יצאו מהרכב, נכנסו לסניף הדואר כשהם

חובשים כובעים, חם צוואר וכיסויי פנים, הקטין מצויד בחפץ חד ואביב מצויד באקדח הצעצוע. הנאשם נותר ברכב השכור. הקטין התקרב לעבר ק.פ. אשר ישבה מאחורי דלפק הקבלה, כשהוא מסתיר בידו את החפץ החד, ואביב סגר את דלת הכניסה של הסניף ונותר לעמוד ליד הדלת כשהוא אוחז בידו את אקדח הצעצוע. אביב אמר לק.פ. ולעובדת נוספת שהיתה עמה שיהיו בשקט, שמדובר בשוד ושעליהן להירגע, לא לצעוק, ולהוציא את כל הכסף שיש בקופות הדואר. במקביל, הקטין, שהיה ליד הדלפק, שלף את החפץ החד וכיוון אותו לעבר פניה של ק.פ.. בתגובה, ק.פ. הוציאה קופה ובה סך של כ- 10,000 ₪ בשטרות שונים, וכן כסף זר מסוג יורו ודולר בסכום שאינו ידוע במדויק, והניחה אותה על הדלפק. הקטין רוקן את הכסף מהקופה, ובמקביל העובדת האחרת הוציאה קופה ובה סך של כ- 250 ₪ והקטין רוקן גם אותה. מיד לאחר מכן, הקטין כיוון את החפץ החד לפניהן של שתי העובדות ודרש מהן לפתוח את המגירות כדי לבדוק אם יש בהן כסף נוסף. כשנוכח שאין שם כסף, הוא ואביב יצאו במהירות מסניף הדואר ונמלטו מהמקום. בהמשך, השלושה חילקו ביניהם את שלל השוד, שעמד על כ- 15,000 ₪.

אישום שני

בתאריך 20.04.18 בשעות הבוקר, סיכמו הנאשם, אביב והקטין לשוב ולשדוד את סניף הדואר. לשם כך הם הצטיידו ברכבו של הנאשם, לאחר שהסוו את סימני הזיהוי שלו, באקדח צעצוע, הנחזה להיות אקדח אמיתי, ובבגדים להסוות את זהותם של אביב והקטין, ונסעו לסניף הדואר. במקום היו לקוחות רבים והם דחו את ביצוע התוכנית ליום אחר. בתאריך 22.04.18, השלושה נסעו לסניף הדואר, כשהם מצוידים באקדח הצעצוע, בו החזיק אביב, בחפץ החד בו החזיק הקטין, ובכפפות וחם צוואר על מנת להסוות את זהותם. הם המתינו ליד הסניף זמן מה ובשלב מסוים הבחינו בת.ע. (להלן: "המתלון") שנכנס לסניף הדואר עם תיק ויצא לאחר זמן קצר, והחליטו לשדוד ממנו את התיק, שחשבו שיש בו כסף רב. המתלון נסע מהמקום ברכבו והשלושה נסעו אחריו. בשלב מסוים הנאשם עקף את רכב המתלון וחסם את נתיב נסיעתו במהירות. הקטין ואביב יצאו מהרכב ורצו לעבר רכבו של המתלון, רעולי פנים, אביב אוחז באקדח הצעצוע והקטין בחפץ החד, כדי לשדוד את המתלון. המתלון הבחין באביב ובקטין רצים לעברו עם אקדח צעצוע, חשש שמדובר באקדח אמיתי, והחל לברוח תוך נסיעה לאחר בניגוד לכיוון התנועה והשלושה נמלטו מהמקום.

2. על יסוד הודאת הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן, כאמור, הוא הורשע בעבירה של שוד בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין תשל"ז-1977, ובעבירה של נסיון שוד בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 402(ב) ו- 25 לחוק העונשין תשל"ז-1977.

3. במסגרת הסדר הטיעון המליצו הצדדים לבית-המשפט להטיל על הנאשם 44 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, ופיצוי בסך 2,500 ₪ לכל אחד משלושת המתלוננים, אשר ישולם בתוך 60 יום מיום שחרור הנאשם ממאסרו.

4. ב"כ המאשימה ציינה, כי הסדר הטיעון הושג לאחר הליך גישור ומספר רב של פגישות עם פרקליט המחוז; ציינה כי בית המשפט הטיל על אביב 34 חודשי מאסר בפועל, במצטבר למאסר שהוא נושא, ושמשפטו של הקטין טרם הסתיים. הוסיפה, כי השינויים ביחס לכתב האישום המקורי נבעו מקשיים ראייתיים וכי ההסדר חוסך זמן שיפוט והטרחת העדים. הגישה את

המרשם הפלילי של הנאשם ועתרה לקבל את הסדר הטיעון.

ב"כ הנאשם ציין, כי הנאשם מסווג בכלא כטעון-הגנה ומוחזק בהפרדה מיוחדת ובשל כך תנאי מאסרו קשים מהרגיל. ציין כי הנאשם נמצא 23 שעות ביממה בתא סגור. הוסיף, כי למרות שחלקו של אביב בעבירות גדול יותר, העונש שהצדדים ממליצים להטיל על הנאשם, חמור מזה שהוטל על אביב. ביקש לכבד את הסדר הטיעון.

הנאשם הביע חרטה על מעשיו. סיפר כי יש לו ילדה בת שנה וחצי ושהוא רוצה לשקם את חייו.

5. התמונה העולה מעובדות כתב האישום בהן הנאשם הודה, חמורה מאוד. הנאשם וחבריו פעלו ככנופיה מאורגנת. הם תכננו את צעדיהם מראש, הצטיידו בכלי רכב; היסוו את סימני הזיהוי של כלי הרכב; הצטיידו בחפץ חד ובחפץ שנחזה כאקדח; חילקו ביניהם תפקידים; וביצעו את מעשיהם בתעוזה רבה ותוך הטלת אימה על הקרבנות.

המעשים שהנאשם היה מעורב בביצועם מלמדים בעליל על מסוכנותו לציבור. העובדה שהנאשם שהוא כבן 37, לא בחל לשתף במעשים קטין הצעיר ממנו בכ- 18 שנים, נזקפת לחובתו כנתון המוסיף מימד של חומרה להתנהגותו.

6. העונש הקבוע לעבירת השוד, בחלופה החמורה בה הורשע הנאשם - 20 שנות מאסר, מדבר בעד עצמו ומסמן לעבר הטלת עונש מאסר משמעותי. ובפועל, מדיניות הענישה בעבירה זו היא של הטלת עונשים חמורים הכוללים מאסר בפועל לתקופה משמעותית.

"עבירת השוד מצדיקה השתת ענישה מרתיעה ומכבידה בשל האיום שמבצעה מציבים לביטחונם האישי של אזרחי המדינה ובשל הפחד והמורא שהם משליטים באופן שמשבש את חיי היומיום ומותיר צלקות פיסיות ונפשיות בקרב נפגעי העבירה, לא כל שכן לאור נסיבות ביצוע השוד במקרה דנן... עבירות שוד ואלימות, ובמיוחד כאלה המבוצעות בצוותא לאחר תכנון מראש, מצריכות תגובה עונשית חמורה ואפקטיבית כמסר של הגנה על ביטחון הציבור וכמסר חינוכי שייקלט בתודעת הציבור... בנסיבות אלה, נסוגות נסיבותיו האישיות של העבריין מפני שיקולי הענישה האחרים כגון גמול, הרתעה ומניעה". - ע"פ 8636/12 **תרתיר נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (11.7.2013)

"עבירה זו אסור לה שתקנה אחיזה במחוזותינו ועלינו לפעול לעוקרה היכן שניתן. עבירת השוד פוגעת בציבור הקורבנות המסוים במסגרת האירוע, כמו גם בכלל האוכלוסייה כאשר גורמים עבריינים מאיימים על שלומה ורווחתה. על בתי המשפט להעביר מסר מרתיע לכל מי שבוחר להשיג רווח 'קל' בדרך עבריינית תוך פגיעה באנשים תמימים הנקרים בדרכם. כאמור, בנסיבות רגילות הרתעה זו צריכה לכלול מאסר בפועל. - ע"פ 5265/12 **ארז עמור נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (27.12.12)

7. לחובת הנאשם הרשעות קודמות בעבירות איומים, החזקת נשק שלא כדין, סחר בסמים, חבלה במזיד ברכב, נהיגה פוחזת, הובלת נשק שלא כדין, סחיטה באיומים, שוד מזוין, תקיפת עובד ציבור, סיכון אדם בנתיב תחבורה, גניבת רכב, פריצה, תקיפה סתם ועוד, והוא ריצה עונשי

מאסר בפועל, שחלקם ממושכים.

8. חומרת מעשי הנאשם בנסיבותיהם ומידת אשמו של הנאשם, ועברו הפלילי של הנאשם, כשלעצמם, מצדיקים להטיל על הנאשם מאסר בפועל לתקופה ארוכה יותר מזו שמוצעת בהסדר הטיעון. ואולם, הודאת הנאשם באה במסגרת הסדר טיעון הכולל המלצה לעונש, הסדר הנעוץ בין היתר בקשיים ראייתיים. בנוסף, עונשו של הנאשם צריך לעמוד ביחס מתאים לעונשו של שותפו לעבירה שנדון, כאמור, ל-34 חודשי מאסר בפועל. וסיווגו של הנאשם כ"טעון הגנה", על רקע נתון מסוים בעברו, מביא לכך שהקושי של הנאשם בנשיאת המאסר צפוי להיות גדול יותר מהקושי הרגיל הכרוך בנשיאת מאסר.

9. נוכח כל האמור, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

א. 44 חודשי מאסר בפועל, מיום מעצרו.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר, שלא יעבור עבירת רכוש או אלימות מסוג פשע.

ג. הנאשם ישלם לכל אחד משלושת המתלוננים פיצוי בסך 2,500 ₪. הפיצוי ישולם בתוך 60 יום מיום שחרורו מהמאסר. התביעה תעביר למזכירות בית המשפט את פרטי המתלוננים.

זכות ערעור בתוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ה אדר ב' תשע"ט, 01 אפריל 2019, במעמד הצדדים.
/